

Я сидів на весіллі
серед поважних молодиків —
у того голос, наче в диякона,
той остаточно схрип від горілки й співу,
а та в котрий уже раз переконувала присутніх,
що не така вже й дурепа,
як здається на перший погляд.
Я вигукував з усіма "гірко"
і думав про Валентина Мороза,
згадував його лоб і волосся й очі
і переконувався знову й знову,
що горішньою частиною обличчя
він скидається на пророка.
Всі жували, пиячили, удавали з себе веселих
і я жував, пиячив, удавав веселого з себе,
але так було гірко на душі,
так несподівано пронизливо гірко,
що побачивши, як дружина моргає мені: ходім,
з полегкістю відітхнув
і вхопився за втечу,
як потопельник за соломину.